

LBRIS

We know
books

Ion Dascălu

Omenirea, încotro?

Cuvânt înainte de Mihai Marcu

Cristian PlusArt

Malu Mare, 2024

Cuprins

Quo vadis?	5
Omenirea, încotro?	6
Index de nume	134

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DASCĂLU, ION

Omenirea, încotro? / Ion Dascălu ; cuv. înainte de Mihai Marcu. -
Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2024
ISBN 978-630-6553-57-0

I. Marcu, Mihai (pref.)

821.135.1

Copyright © Editura Cristian Plusart

Imaginea copertei: <https://www.deviantart.com/bukoslav/art/Human-evolution-line-changed-1045903572>

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3, Malu Mare, Dolj
www.cristianplusart.ro
tel. 0732.740511

Quo vadis?

Ne aflăm în fața unui scriitor prolific, care ne-a învățat cu scrieri de mare profunzime. Scrierile sale sunt adevărate lecții în ceea ce privește literatura română! Elementele la care ne face părtaș, fie în „Celula 0”, fie în „Cât de armată e armata”, sunt zile, clipe și emoții trăite de el însuși.

„Omenirea, încotro?” este o astfel de literatură: răsare aici o inițiere în filosofie, un „suspans” care ne frământă pe toți. Spre unde ne îndreptăm? Totul pare mister! Deocamdată plutim în derivă, nu avem soluții, cu toate că știm precis de sfârșitul care se apropie!

Ion Dascălu – alias „Ionel al lui Nunu” – frământat de această enigmă, ne poartă de lungul acestui volum într-o filosofie-suspans, situată literar între scrierile lui Alvin Toffler și Alexandru Mironov. El vine și ne explică – prin citarea unor oameni de știință sau personaje istorice și biblice (peste 25) – drumul parcurs de omenire după perioada glaciațiunii!

El însuși își încheie frământările din paginile acestui volum cu „decizia”: „... mai sunt multe de făcut, în drumul cunoașterii până departe...”

Mihai Marcu

Omenirea, încotro?

De foarte multe ori, în această perioadă a vieții sale, printre gândurile care-l frământă tot mai insistent pe Ionel al lui Nunu, este și acela legat de viitorul speciei umane.

În mod evident, pentru el este o întrebare extrem de importantă deoarece, dacă în urmă cu câteva zeci de ani, își formase o anume teorie privind apariția speciei umane și evoluția ei în timp, acum se confrunta cu tot felul de gânduri privind viitorul acesteia.

Mai exact, nu era de acord cu niciuna din cele două teorii legate de apariția omului pe pământ, respectiv: cea care dorea să scoată în evidență creația divină din pământul unde-și trăiește viața și unde, după ce trece în altă dimensiune, se transformă în aceeași formă a materiei și cea care bătea monedă pe desprinderea lui din rândul animalelor și evoluția în timp, fără o explicație pertinentă asupra stopării acestei ramuri a evoluției.

Credea cu tărie că oamenii din zilele noastre sunt de fapt urmașii aceleiași specii care a atins în apogeul ei un nivel de dezvoltare deosebit și a căzut victimă propriei ascensiuni care necontrolată în mod responsabil a dus la producerea unui colaps ce a cuprins întreaga planetă.

A numit-o „Scapă cine poate” și credea din ce în ce mai mult în adevărul ei.

Totul a început cu mult timp în urmă când, în clasele gimnaziale, făcea cunoștință cu câteva din elemente primare ale universului și ascunzișurile lui.

Deși nu înțelegea prea multe despre „materie” și „energie” și strânsa legătură dintre ele, se convingea pe zi ce trece, în

sinea lui, că atâta timp cât ceva se mișcă, înseamnă că acesta este viu, indiferent de forma lui și modul în care parcurge drumul vieții pe pământ, durata acesteia fiind încă o necunoscută în multitudinea de vietăți.

De multe ori încerca să le explice colegilor și micilor lui prieteni că pământul este și el viu, atâta timp cât în interiorul lui circulă o multitudine de ape subterane și alte fluide, asemuindu-le cu venele și arterele prin care circulă sângele omului.

Fiind vorba de copilărie, toți considerau că sunt vorbe spuse de un copil și le tratau ca atare, adică nu le luau în seamă sau îi aruncau câte un zâmbet în colțul gurii.

Este de fapt un adevăr de necontestat atâta timp cât ne referim la o materie aflată în continuă mișcare, indiferent de forma ei, ce prin arderile interioare asigură energia necesară interconexiunilor universale.

O întâmplare din acea perioadă l-a pus pe gânduri pentru tot restul vieții, explicația acesteia reprezentând încă un mister de nepătruns pentru el.

Venea de la școală și, în drumul lui de întoarcere spre casă, trecea inevitabil prin fața casei bunicilor din partea mamei, unde la poartă era așezat pe un scaun cu trei picioare Tica Gheorghe, tatăl mamei, care citea altor persoane, strânse în jurul lui, din ziarul local „Înainte”.

Tica era dintre pușinii țărani care au făcut școală în copilăria lui, și asta pentru că tatăl său, Ion al Voicăi, fiind primar, l-a dat să învețe carte fără să aibă însă parte de ea, lupta cu legionarii, care de două ori au vrut să-l execute, războiul și apoi regimul comunist, care pe lângă pământ i-a luat două rânduri de atelaje cu animale cu tot, l-au ținut locului. Mergea la colectiv și înjura cu foc regimul. Mă lua cu el în car și-mi povestea o multitudine de lucruri necunoscute mie, din război și evenimente satului dar, mai abtîr, le spunea tuturor că eu sunt nepotul lui care-l va băga în groapă. Au fost vorbele care m-au lovit ca un trăsnet, atunci când Tica a trebuit să fie introdus în

locul de veci. Groparii, cei care trebuiau să bage sicriul în groapa boltită, se chinuiau de mama focului pentru că sicriul nu intra în locul destinat odihnei veșnice a bunicului. Veneau cu tot felul de idei care mai de care mai năstrușnice: să taie din sicriu, să spargă groapa, etc. și atunci, privind scena, mi-am amintit vorbele lui cu care se lăuda la toată lumea: „Asta este nepotul meu care mă va băga în groapă”. I-am rugat pe gropari să iasă din groapă, am coborât, am luat sicriul de partea care nu vrea să intre și cu o ușurință inexplicabilă, l-am vârât în groapa boltită. Am rămas mut în fața unei mulțimi înmărmurite de ceea ce se întâmplase. Nici acum nu-mi pot explica misterul acelei scene trăite cu intensitate. Nu faptul că am făcut ce nu reușeau trei, patru gropari, ci cum de s-au adevărit vorbele bunicului! Cum de a prevăzut el acest lucru? Ulterior am aflat că prevăzuse mai multe.

Și-a oprit nepotul pe care l-a întrebat cum merge treaba cu școala, după care i-a înmănat ziarul cu recomandarea de a-l citi.

A doua zi, după ce a terminat cu teme și școlare, a început să răsfoiască ziarul, în dorința de a afla despre noutățile momentului, în timpul acela posibilitățile de informare fiind limitate.

Pe pagina a doua, în partea din dreapta jos, era scrisă următoarea știre: „În apropiere de Cape Kennedy-Florida, locul de lansare a navelor spațiale, s-au descoperit ruinele unei baze de lansare mult mai modernă decât cea actuală” - redare aproximativă - știre care m-a pus pe gânduri și despre care nu am mai auzit sau citit de atunci și până în prezent.

Mi-a rămas întipărită în minte și acum; știu de ce astfel de știri apar „aparent accidental”, pentru ca apoi să fie date uitării.

Ele sunt semnale venite de la strămoșii, strămoșilor străbuni, semnalând că încep perioade de schimbări majore pentru omenire, fără a se face mare agitație în rândurile populațiilor și așa ignorante la astfel de știri.

În timp am citit mai multe cărți în legătură cu universul și tainele lui ascunse însă, după ce am citit „Șocul viitorului” și

„Al treilea val”, ce prezenta Alvin Toffler în aceste cărți, mi-a întărit convingerea că noi, oamenii de azi, suntem cu adevărat urmașii unei civilizații mult superioare.

Această supercivilizație, în opinia aceluia copil, ajunsă la apogeul ei, a scăpat de sub control pârguile după care se ghida și, într-un moment de neatenție sau de lipsa unui control adecvat asupra întregului sistem înaintat, s-a autocolapsat cu efect devastator asupra mediului planetar.

Efectul distrugător a fost atât de uriaș încât tot ce era viu și neprotejat, aparent a pierit.

Ceea ce era construit, chiar dacă nu a fost distrus, ca efect al colapsului, a fost înghițit de natură în expansiunea ei atemporală.

Atunci cum de suntem totuși urmașii acelei supercivilizații?

Greu de acceptat, dar totuși posibil.

La o schimbare bruscă a condițiilor de mediu prielnice unei ființe vii, a omului în cazul de față, considerând că și atunci erau aceleași condiții ca în zilele noastre, cine poate scăpa?

Cel care se poate adapta cel mai ușor la condițiile noi apărute!

Cine se poate adapta cel mai ușor unor condiții de mediu, legate de viață, cu totul noi?

Cei mai în vârstă?

Greu de crezut și asta pentru că organismul lor s-a dezvoltat și a trăit în condițiile normale de existență iar o posibilă supraviețuire în alte condiții este imposibilă, sau foarte greu de crezut.

Cei tineri?

Deși poate că șansele lor ar fi fost mai mari, este exclusă și această categorie.

Copii între anumite vârste?

Aici marja de probabilitate este mult mai mare însă, din păcate, concluzia este tot fatalistă.

Atunci cine?

Nou-născuții! Ei vin dintr-un cu totul alt mediu, unde chiar dacă condițiile de trai aveau la bază aceleași principii, oxigenul ce ținea în viață celulele, acum alterat, probabilitatea de adaptare la noile condiții este mult mai mare.

La naștere, copilul are forța pe care nu o mai atinge niciodată în decursul vieții, dorința lor de a trăi este extraordinară și se agață cu disperare de orice cred ei ca îi poate ajuta pentru a trece de barierele întâlnite.

În confruntarea cu astfel de obstacole părinții le sunt alături însă, acum erau pe cont propriu și a trebuit să se descurce singuri în noul mediu, total ostil vieții, și au făcut-o, extrem de greu, dar cu succes.

În dezvoltarea sistemului lor imunitar au intervenit o multitudine de factori și au avut loc diferite mutații, fără schimbări majore în genom, care încet, încet, au făcut posibilă adaptarea lor în noua lume.

Moștenirea genetică a fiecărui individ este rezultatul direct al contopirii genelor părinților, la nivel superior, în cazul lor fără efecte, și asta pentru că la acea vârstă un rol deosebit de important îl au părinții sau persoanele ce se îngrijesc de copil, pentru ca acesta să capete abilitățile și aptitudinile strict necesare abordării vieții, cu multitudinea ei de obstacole, cele mai multe dintre ele greu de depășit.

Neavând aceste posibilități, pentru că părinții lor au dispărut fizic în urma schimbării condițiilor de trai din mediul înconjurător, dezvoltarea speciei umane, cu indivizii care au reușit să depășească aceste obstacole și să se adapteze noilor condiții, s-a desfășurat într-un ritm destul de lent, timpul fiind greu de apreciat.

Se hrăneau cu ce găseau, instinctul spunându-și cuvântul - ce ai în mână, bagi în gură - de aici o dezvoltare precară, iar mersul biped mult timp a rămas o necunoscută, rezolvată prin exprimarea nevoilor exercitate zilnic, în decursul lui.

Teama instinctuală, specifică regnului animal, i-a ajutat să-și protejeze ființa, i-a făcut să caute adăposturi în locuri retrase, izolate de alte ființe, în acest fel reușind cu greu să ducă pe niște umeri firavi, continuitatea speciei umane.

Foamea însă i-a scos din ascunzișuri, pentru că prin construcția ei, ființa umană nu poate trăi fără o hrănire cât de cât periodică.

Oricum, inaniția inerentă acelei perioade de dezvoltare, a dus de fapt la o involuție drastică a acestor ființe, care apăreau ca niște creaturi foarte ciudate, pentru că energia necesară dezvoltării era insuficientă, iar condițiile de trai în care se manifestau ei, erau total schimbate față de cele ale strămoșilor străvechi dispăruți datorită greșelilor iresponsabile sau voite ale unor grupuri cu vederi contrare ființei umane.

Mai mult, datorită condițiilor de mediu din perioada de după colaps, au apărut multe modificări de formă a fizicului uman, unii erau mai mici, alții mai mari, diversitatea acestora lăsând impresia că în evoluția noastră au existat mai multe specii umane, dispărute între timp.

Era de fapt aceeași ființă sub alte forme, influențate de condițiile de mediu suportate de fiecare organism în funcție de puterea lui de luptă cu acestea.

Pe parcursul dezvoltării lor au început să apară o multitudine de semne și acțiuni despre care aveau cunoștință, datorită moștenirii genetice, dar pentru declanșare a fost nevoie de acea scânteie călăuzitoare, generatoare de noi și noi minunății necesare vieții de zi cu zi.

A trebuit să treacă mult timp pentru a-și învinge temerile și îngrijorările, să înceapă a se cunoaște pe sine și să continue o evoluție miraculoasă, care deși părea imposibilă, s-a dezvoltat constant.

Mai întâi a trebuit să se cunoască ei ca indivizi ce aparțin neau aceleiași specii apoi, și mai greu, să poată avea încredere unii în alții, lucru care până la urmă s-a putut face ca urmare a

instinctului de împerechere și procreare, și asta poate în condiții de dezvoltare fizică și psihică precară, urmare firească fiind nașterea unor indivizi tot mai fragili fizic și psihic dar care se puteau adapta mult mai ușor la condițiile de mediu.

Toate erau miracole ce au dat naștere la alte lucruri mistice.

Lupta cu bolile a fost poate cea mai cruntă, de cele mai multe ori fiind distrugătoare, dar capacitatea umană, și nu numai umană, de a se adapta continuu la acele condiții, a făcut ca efectul lor devastator să se schimbe sau să evolueze odată cu societatea, indiferent de locul de manifestare a speciei umane.

Psihicul puternic, specific speciei umane a făcut să fie acoperite durerile și defectele fizice, să fie date uitării traumele suferite și să se dezvolte armonios ființele de astăzi, demonstrând încă o dată, dacă mai era cazul, că testul timpului a fost trecut cu succes.

Timpul, în liniștea lui trecătoare, ce face legătura între trecut și viitor - pe această planetă, pentru că în imensitatea universului ce este azi aici a fost ieri în altă parte a infinitului său, sau poate fi mâine în cu totul altă dimensiune a sa - el, timpul, le-a rezolvat pe toate.

Imaginile transmise genetic de la strămoșii străvechi au început să dea roade și încet, dar sigur; apar și primele descoperiri ce-i vor permite omului să spargă în timp necunoscutul, știut dar ascuns cu grijă în genomul său constructiv.

Erau imagini străvechi, mentale, ale trunchiului cerebral, protejate de zone puternice, care printr-o credință și atitudine demnă de capacitatea încă necunoscută a ființelor vii, veneau la iveală într-un moment potrivit, transmise de la cei străvechi, trăite de persoane și mai străvechi.

Interconectarea celulelor nervoase, datorită unei activități tot mai intense a omului acelor vremuri în viața de zi cu zi, a făcut ca abilitățile creierului să se dezvolte tot mai mult, toate

acestea generând un aflux de imaginație ce se va dezvolta fără încetare.

Ajutat de condițiile de mediu și de activitatea strict necesară existenței, sistemul imunitar se dezvoltă armonios și începe să facă față cu tot mai mult succes la toate provocările ce-l asaltează din exterior.

Celulele sănătoase încep să se dezvolte în număr suficient de mare încât le domină pe cele bolnave sau degenerate, moment prielnic pentru organismul uman de a-și intra în toate drepturile sale.

Energie exista peste tot, trebuia doar ca omul să priceapă ce este aceasta și cum poate fi folosită în interesul său, dar i-a luat suficient timp pentru a cunoaște și înțelege misterul ei; atunci când va fi să fie descoperit, va rezolva în mare parte existența firului vieții în complexitatea ei desăvârșită „forța misterioasă” care controlează tot universul în imensitatea lui absolută și fără de sfârșit.

A fost nevoie însă de o anumită atitudine de abordare a acesteia, pentru ca multe din tainele încă nebănuite ale universului să înceapă a-și deschide porțile către un alt mare început al cunoașterii lui.

Sursele de energie, de multe ori manifestate violent în marea lor diversitate, au fost la rândul lor transformate cu timpul în surse de inspirație și vor deschide noi orizonturi spre alte lumi, trecute, prezente sau viitoare.

Planeta, după acel colaps năucitor cu profunde modificări de mediu, nu și-a schimbat cursul din circuitul solar al universului, a suferit doar transformări ce țineau de lumile de la suprafața ei, în niciun caz de cortexul ei, generatorul de energie ce o ține strâns legată în toate conexiunile intergalactice.

Ființele umane erau plăpânde, subdezvoltate, arătau chiar ciudat, ca urmare a modului destul de deficitar în alimentația organismului cu strictul de energie necesară vieții normale.

Să nu uităm, erau indivizi scăpați într-un mediu ostil și nu aveau de la cine să învețe sau să poată privi pentru a-i imita, cum fac de obicei nou născuții.

La ei adaptarea și intrarea în circuitul vieții s-a făcut din instinct și de aci multitudinea de necazuri în drumul prin viață, viață ce era de cele mai multe ori prea scurtă.

Este foarte posibil ca mutațiile și transformările suferite în procesul adaptării la noile condiții de mediu să fi dus la structuri modificate ale scheletului omului, și de aici concluzia greșită cum că la desprinderea din regnul animal ar fi existat mai multe specii umanoide, dintre care homo sapiens sapiens s-a desprins drept cuceritor absolut al pământului.

Este o abordare greșită și asta o demonstrează ultimele cercetări care arată că în structura prezentă a omului mai mult de jumătate din genele sale sunt moștenite de pe linia omului de Neanderthal, despre care se credea că a fost eradicat în expansiunea sa de homo sapiens sapiens.

Diversitatea formelor scheletului ființelor umane era mult mai mare, generata fiind de condițiile de mediu în care se manifesta omul acelor timpuri.

Oameni uriași, titanii din legendele pământului, mai mici de statură, piticii și pigmeii zilelor noastre, existau din abundență atunci, diferențele fiind făcute strict de mediul în care trăiau.

Și în zilele noastre există oameni care nu se pot opri din creștere, care dacă nu ar fi stopați prin diferite tratamente și intervenții, am putea vedea ființe de trei-patru metri înălțime, fără să ne aflăm în fața unor creaturi venite din alte părți, ci pur și simplu sunt indivizi ce au moștenit o genă rebelă care dănuie în genom din timpurile titanilor.

Același lucru este valabil și pentru ființele umane mai mici din timpurile noastre, care structural nu se deosebesc cu nimic de cele normale, diferențele fiind de ordin genetic, moștenire străveche de la ființele începuturilor de după colaps.

Modificări genetice au fost și vor mai fi atâta timp cât se va manifesta omul ca ființă, important este că structural rămâne același, indiferent de rasă sau formă.

În acele timpuri, de după colaps, mai mult ca sigur, pentru o bună perioadă de timp ființa umană a reprezentat o pradă, poate prea facilă pentru prădători, până când s-a așezat în vârful lanțului trofic în calitate de vânător suprem.

Teama instinctuală față de tot ce mișcă, la începuturi i-a izolat și în acest fel erau mult mai vulnerabili.

Încet, încet însă, cu toate deficiențele de creștere și adaptare, lupta permanentă cu prădători mai puternici, le-a dezvoltat modul de gândire și puterea de creație și în mod cât se poate de firesc capacitatea lor de adaptare a trebuit până la urmă să impună ritmul evoluției.

Este foarte posibil ca în locurile unde prădătorii erau mai puțini; era mai multă liniște și hrană, evoluția omului să fi fost mai lentă dar mai solidă, iar în locurile unde prădătorii erau din abundență, evoluția speciei umane să se desfășoare într-un ritm destul de accelerat, impus de posibilitățile de depășire a conflictului.

Peste tot însă selecția naturală a fost cea care a dus la o dezvoltare sigură a acestei specii, renăscută din propria cenușă.

Conflictul permanent cu prădătorii a dus în mod firesc la împrumutul de boli, dar și la modalități de rezolvare a acestora pe căi naturale, știut fiind faptul că multe ființe din regnul animal, au capacitatea de vindecare a bolilor de care suferă la un moment dat, prin ingerarea de ierburi sau alte plante din vegetația spontană, omenirea însăși folosind în decursul timpului acest mod de autoreglare a sănătății corpului.

Este o practică transmisă tot prin imagini străvechi, venită de la strămoși străvechi, care rămâne valabilă și în zilele noastre, cu toată cunoașterea asumată în timp și perspectiva viitorului, indiferent cum va fi el.